

Sygn. akt II UK 171/19

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z wniosku E. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o świadczenie przedemerytalne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 sierpnia 2020 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 listopada 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z 29 marca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej E. B. prawa do świadczenia przedemerytalnego wobec niespełnienia przesłanek z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 2173), podkreślając, że rozwiązanie z nią umowy o pracę nastąpiło w trybie art. 30 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 1320), tj. za wypowiedzeniem przez pracodawcę.

Wedle stanowiska ubezpieczonej, pracodawca nie dokonał korekty świadectwa pracy i zwolnił część załogi z powodu nieterminowych wypłat wynagrodzeń.

Wyrokiem z 12 października 2017 r., sygn. akt V U (...) Sąd Okręgowy w S. oddalił odwołanie ubezpieczonej. Sąd podkreślił, że skarżąca nie wykazała w toku

postępowania – chociaż to na niej spoczywał ciężar dowodu – by do rozwiązania umowy o pracę doszło z przyczyn dotyczących pracodawcy. Wbrew bowiem jej twierdzeniom, przed Sądem Rejonowym w S. nie toczy się postępowanie przeciwko byłemu pracodawcy, nie wpłynęła również skarga do Państwowej Inspekcji Pracy na Spółkę J.. Ponadto z akt osobowych wynika, że do rozwiązania umowy o pracę doszło w drodze wypowiedzenia przez pracodawcę. Z uwagi na łączącą strony umowę o pracę zawartą na czas określony, wypowiedzenie nie zawierało uzasadnienia rozwiązania stosunku pracy. Przytaczając obowiązujące w sprawie przepisy prawa Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczona nie spełnia przesłanek do nabycia prawa do świadczenia, albowiem nie wykazała by ostatni jej stosunek pracy uległ rozwiązaniu z przyczyn dotyczących pracodawcy.

W apelacji skarżąca podniosła, że błędnie przyjęto, iż rozwiązanie jej stosunku pracy nastąpiło za wypowiedzeniem w trybie art. 30 § 1 pkt 2 k.p., zamiast, że ustanie zatrudnienia nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia. Ponadto skarżąca podniosła argument niedopuszczenia z urzędu dowodu z zeznań świadka, a ponadto, że w świadectwie pracy wskazano nieprawdziwą przyczynę ustania stosunku pracy.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 21 listopada 2018 r., sygn. akt III AUa (...) oddalił apelację, jako nie zasługującą na uwzględnienie. Sąd wywiódł, że spór w niniejszej sprawie sprowadza się do oceny, czy ubezpieczona E. B. spełnia warunki do uzyskania świadczenia przedemerytalnego na podstawie przepisów ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. W ocenie Sądu Apelacyjnego, to na ubezpieczonej spoczywał ciężar udowodnienia faktów, z których wywodziła swoje żądania. Sąd podkreślił, że przed Sądem Rejonowym w S. nie toczy się postępowanie przeciwko byłemu pracodawcy, nie wpłynęła również skarga do Państwowej Inspekcji Pracy na Spółkę J.. Sąd oddalił wnioski dowodowe, zaś z urzędu dopuścił dowód z zeznania świadka. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny przedstawił stan faktyczny i podał stan prawny w przedmiotowej sprawie. W wyniku analizy stanu faktycznego wobec obowiązujących w sprawie przepisów prawa Sąd stwierdził, że ustawa o świadczeniach przedemerytalnych uzależnia przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 z uwagi na niewypłacalność pracodawcy, o której mowa w art. 8a ustawy z dnia 13 lipca

2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 7) od łącznego spełnienia dwóch przesłanek, tj. niezaspokojenia należności pracowniczych w związku z brakiem środków finansowych oraz faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę przez okres dłuższy niż 2 miesiące. Postępowanie nie wykazało łącznego zaistnienia powyższych zdarzeń, tj. by Spółka zaprzestała faktycznie działalności, by stan ten trwał dłużej niż dwa miesiące i by z tego powodu pozostały niezaspokojone roszczenia pracownicze, które w efekcie doprowadziły do zwolnienia wnioskodawczyni. Powołana z urzędu świadek zeznała, że Spółka w 2016 r. prowadziła działalność i nie doszło do większej liczby zwolnień. Natomiast Skarżąca nie zgłaszała roszczeń z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych. Ponadto brak jest dowodów na stwierdzenie niewypłacenia wynagrodzenia w całości i nie wykazano, by skarżąca występowała o wypłatę zaległych wynagrodzeń do Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

We wniosku z 5 lutego 2019 r., uzupełnionego pismem z 20 kwietnia 2019 r. Skarżąca wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąc wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z 24 stycznia 2019 r., sygn. akt III AUa (...) i wskazując, że w sprawie naruszono przepisy prawa materialnego, tj. art. 5 k.c. poprzez błędną jego wykładnię, art. 2 ust. 1 i art. 2 ust. 3 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych poprzez błędną jego wykładnię. Skarżąca zarzuciła również naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 231 k.p.c. i art. 233 § 1, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Według skarżącej w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na tym, aby ustalić, jaka jest rola organu wymiaru sprawiedliwości w dociekaniu do prawdy, w świetle tego, że następuje oczekiwanie odstąpienia od stosowania tzw. prawdy sądowej kosztem prawdy obiektywnej, a ponadto zagadnienie prawne polega na tym, że zachodzą rozbieżności w doktrynie i orzecznictwie w kwestii roli organu wymiaru sprawiedliwości w dociekaniu do prawdy. Ponadto według skarżącej skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sady pierwszej i drugiej instancji niesłusznie abstrahowały od faktu, że skoro ubezpieczona pozostawała zarejestrowana jako bezrobotna, zaś jej dotychczasowy pracodawca stał się niewypłacalny i ogłosił upadłość – to ta ubezpieczona powinna być uznana za uprawnioną do zasiłku przedemerytalnego. Skarżąca podnosi, że

zbieżna w czasie niewypłacalność przedsiębiorstwa, jego upadłość i bycie zarejestrowaną jako bezrobotna same w sobie przesądzały o przyznaniu uprawnień ubezpieczonej do zasiłku przedemerytalnego – zaś niedostrzeżenie tego przez sądy obu instancji w sprawie niniejszej czyni skargę kasacyjną oczywiście uzasadnioną.

W uzasadnieniu skarżąca podnosi, że w okresie od 25 lipca 2017 r. będąc zarejestrowana w urzędzie pracy nigdy nie odmówiła propozycji zatrudnienia i otrzymywała zasiłek dla bezrobotnych i zasiłek szkoleniowy. Ponadto skarżąca przekonuje, że rozwiązanie z nią stosunku pracy nastąpiło z powodu niewypłacalności pracodawcy. Skarżąca zarzuca błędy w ustaleniach faktycznych i w postępowaniu dowodowym, w tym w kwestii kwalifikacji treści świadectwa pracy. W niniejszej sprawie skarżąca utrzymuje, że dostrzeżenie oczywistości wcale nie musi stać w sprzeczności z zakazem dokonywania przez Sąd Najwyższy ustaleń stanu faktycznego. Nadto, wedle skarżącej, powszechnie obserwowane jest coraz silniejsze oczekiwanie społeczne odstąpienie od stosowania tzw. prawdy sądowej kosztem prawdy obiektywnej. W niniejszej sprawie można odnotować luki w takim podejściu związane z niewykorzystaniem możliwości proceduralnych. W tym względzie zachodzą rozbieżności w doktrynie i orzecznictwie.

Skarżąca wnosi o dopuszczenie dowodu z zaświadczenia z dnia 29 stycznia 2019 r. z Urzędu Pracy w B.. Ponadto skarżąca wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w części oddalającej roszczenie powódki za okres od wniesienia sprawy do chwili obecnej i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty określonej we właściwych przepisach, będącej iloczynem 18 miesięcy i miesięcznego zasiłku przedemerytalnego (900 zł) i uwzględnienie żądania powódki z ustawowymi odsetkami oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Ponadto, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Powoływanie się skarżących na przesłankę zawartą w art. 398⁴ § 2 i art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżących do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że w skardze występuje istotne zagadnienie prawne oraz, że skarga jest oczywiście uzasadniona, a zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Przedmiotowy wniosek, uzupełniony pismem o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia warunków właściwych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. z uwagi na brak wskazania jakiegokolwiek przepisu, którego

naruszenie miałoby postać naruszenia kwalifikowanego, widocznego na pierwszy rzut oka, a skarga poza twierdzeniem, że jest oczywiście uzasadniona, nie zawiera żadnego wyводу prawnego, który stanowiłby poparcie twierdzenia, że jest ona oczywiście uzasadniona. Zwłaszcza, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134; z 12 września 2018 r., III UK 178/17). Ponadto skarga kasacyjna ze względu na szczególną podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zostaje przyjęta do rozpoznania tylko wtedy, gdy wniosek samodzielnie wskazuje i wykazuje naruszenie konkretnych przepisów prawa procesowego lub materialnego, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lutego 2014 r., I PK 266/13).

Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że argumenty na rzecz oczywistości skargi kasacyjnej mogą, a nawet powinny utożsamiać się z zarzutami ujętymi w jej podstawach, lecz niedopuszczalne jest ich formułowanie przez wyrażenie braku aprobaty dla ocen mających charakter ustaleń w konkretnym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 marca 2018 r., I UK 191/17).

W przedmiotowej sprawie należy wskazać, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu wynika jaskrawa sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni, niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu

(postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2019 r., II CSK 284/19, LEX nr 2749734).

Należy także podnieść, że w razie powoływania się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., uzasadnienie to powinno wykazywać, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo, czyli jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Ponadto skarżący powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia. Nie jest dopuszczalne przenoszenie argumentacji służącej wykazaniu przyczyny kasacyjnej do uzasadnienia podstaw kasacyjnych ani odwoływanie się do tego uzasadnienia, podstawy skargi bowiem są badane dopiero przy rozpoznawaniu skargi, po jej przyjęciu (postanowienie Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 2018 r., III CSK 337/17, LEX nr 2483656).

Wbrew twierdzeniom skarżącej w zakresie granic kognicji należnej Sądowi Najwyższemu, w sytuacji, gdy skarga kasacyjna ogranicza się tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów, nie wskazując na inne naruszenia prawa, jest ona niedopuszczalna jako nieoparta na ustawowej podstawie (postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., III PK 73/11).

Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno przybrać formę wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Poprzestanie w tym zakresie na sformułowaniu podstaw kasacyjnych i ich uzasadnieniu jest niewystarczające, bo chociaż przy konstruowaniu obu wymaganych elementów skargi argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy bada je na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się "oczywistość" zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 marca 2012 r., I UK

388/11, LEX nr 1215135). Ponadto, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2020 r., II CSK 270/19, LEX nr 3008554).

Warto zaznaczyć, że we wniosku oraz w piśmie o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przywołano żadnego poglądu doktryny oraz orzecznictwa na poparcie wnioskowanych tez ani prezentowanej argumentacji.

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty również na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że Skarżąca wykazała istnienie tych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania.

Powołując się na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca powinna mieć na uwadze, że wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter

rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011; z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego, powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia. Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której

zagadnienie powstało, wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2020 r., V CSK 327/19, LEX nr 2772828).

Trzeba także wskazać na orzeczenie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym, to co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu. Zatem nie do pogodzenia z oczywistością skargi jest stawianie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, ani wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 lutego 2020 r., I UK 97/19, LEX nr 2805046).

Biorąc powyższe pod uwagę, należy zauważyć, że twierdzenia skargi stanowią w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonaną przez Sąd drugiej instancji, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Sąd Najwyższy związany był ustaleniami faktycznymi oraz oceną materiału dowodowego dokonaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z powyższych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.